

Δὲν ἔχει μάννα νὰ δὸν δηῇ, κύρι νὰ δὸ γοιτάξη,
μόν' ἔχει τρεῖς Ἀρμένισσες καὶ τρεῖς ἀρμενοπούλλες,
γὴ μνὴ τὸν πάνει κρυὸ νερό, γὴ ἄλλ' ἀφρατο μῆλο,
γὴ τρίτη ἢ μικρότερη βασιλικὸ μὲ τ' ἄθη

Θράκ. **ἀρμένιος** ἐπίθ. Καππ. ἀρμένιος ὁ, Ἡπ. Μακεδ. Θηλ.
ἀρμένη Θράκ. ἀρμέν' Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένιος.

1) Ἀρμενικὸς Καππ.: Ἀσμ.

Υἱός μου 'ς σὴν ἀγκάλα μου, φεύγω, βουνὶ ἀνεβαίνω,
ς σὰ θυγὸ κοιλάδια ἀνάμεσα ἀρμένιος γάμος ἐνι.

2) Οὐσ., τὸ φυτὸν χαμαίμηλον Θεσσ. Θράκ. Μακεδ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμένι 1 β.

ἀρμενοχαρὰ ἢ, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένιος καὶ τοῦ οὐσ. χαρά.

Πτωχὸν καὶ εὐτελὲς συμπίσιον ὡς τὸ τῶν Ἀρμενίων.

ἀρμεξῆ ἢ, Ἄνδρ. Ἡπ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κεφαλλ.
Παξ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Σίφν. Σῦρ. Χίος ἀρμεξῆ
Πελοπν. (Μαζαίικ.) ἀρμεξὰ Εὐβ. Κρήτ. ἀρμεξῆ Ἡπ.
(Ζαγόρ.) Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀρμεκχῆ Πε-
λοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμέγω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ξῆ.
Ὁ τύπ. ἀρμεκχῆ Μάν. ἐκ τοῦ *ἀρμεκσῆ μετ' ἀναλε-
λυμένου τοῦ διπλοῦ ξ εἰς κσ κατὰ τροπὴν τοῦ σ εἰς χ ὡς
λέγεται αὐτόθι καὶ ἀρπακχῆ ἐκ τοῦ ἀρπαξῆ, μαχῆ
ἐκ τοῦ μασιῆ κττ.

Ἡ ποσότης τοῦ ἐφάπαξ ἀμελγομένου γάλακτος ἐνθ' ἄν.:
Μία ἀρμεξῆ γάλα Ἡπ. Λακων. Κάθε ἀρμεξῆ εἶναι θυγὸ ὀκά-
δες Χίος. Συνών. ἀρμεγξῆ, ἀρμεγιδῆ, ἀρμεξία
(ἰδ. ἀρμεξῆ 3), *ἀρμεχτηρῆ.

ἀρμεξι ἢ, Θράκ. (Καλόδ.) κ.ά. ἀρμιξ' Θράκ. (Αἰν.)
κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμέγω.

1) Τὸ νὰ ἀμέλγῃ τις, ἀμελξῆς ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν
λ. ἀρμεγξῆ. 2) Μετων. ζῶον γαλακτοφόρον Θράκ.
(Καλόδ.): Μένω χωρὶς ἀρμεξῆς. Συνών. ἀρμεξῆ 2.

ἀρμεξία ἢ, ἀλμεξία Πόντ. (Ζησιν. Ὁφ. Σούρμ.)
ἀρμεξία Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) ἀρμεξία Ἄνδρ. Κε-
φαλλ. Παξ. Πελοπν. (Μεσσ.) Χίος κ.ά. ἀρμεξία Πελοπν.
(Μαζαίικ.) ἀρμεξὰ Κρήτ. ἀρμιξὰ Β. Εὐβ. Ἡπ. (Ζαγόρ.
κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) ἀρμιξὰ Σάμ. ἀρμεκχία
Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμέγω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ξῆ.
Διὰ τὸν τύπ. ἀρμεκχῆ ἰδ. ἀρμεξῆ.

1) Ἀρμεξι 1, ὁ ἰδ., Β. Εὐβ. Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θράκ.
(Ἀδριανούπ. Αἰν.) Κεφαλλ. Κρήτ. Παξ. Πελοπν. (Μαζαίικ.
Μεσσ.) Σάμ. Χίος κ.ά.: Ἡ ἀγελάδα βγάξει θυγὸ ὀκάδες γάλα
'ς τὴν κάθε ἀρμεξία Χίος. 2) Ἀρμεξι 2, ὁ ἰδ., Θράκ.
(Ἀδριανούπ. Αἰν.): Ἐχον ἀρμιξία. 3) Τὸ γάλα Πόντ. (Ζη-
σιν. Ὁφ. Σούρμ.) Συνών. ἀρμεχτὸ (ἰδ. ἀρμεχτὸς 2).

4) Τὸ ποσὸν τοῦ ἅπαξ ἀμελγομένου γάλακτος Εὐβ.
(Αὐλωνάρ. Κονίστρ.): Μία ἀρμεξία γάλα. Συνών. ἰδ. ἐν
λ. ἀρμεξῆ. 5) Νωπὸς τυρὸς ἀνάλατος Ἄνδρ.

***ἀρμεξιάρις** ἐπίθ. Οὐδ. ἀρμεξιάρικο Πελοπν. (Μα-
ζαίικ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμεξῆ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρις.

Τὸ ἐκ προσφάτου ἀμέλξεως προερχόμενον, ἐπὶ νωποῦ
γάλακτος: Φρέσκο γάλα, ἀρμεξιάρικο. Συνών. *ἀρμε-
χτηάρις 1.

ἀρμεξιμο τό, ἀλμεξιμον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀρ-
μέξιμο Ἰων. (Κρήν.) ἀρμεξ'μον Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμέγω.

1) Ἀρμεξι 1, ὁ ἰδ., Ἡπ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Συνών.
ἰδ. ἐν λ. ἀρμεγξῆ. 2) Μεταφ. ἡ τοῦ στήμονος διευθέ-
τησις ἐπὶ τοῦ ἀντίου τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ Ἰων. (Κρήν.)

ἀρμεύω Αἰγιν. —ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 94,33 ἀλμεεύω
Πόντ. (Οἶν.) ἀρμεύον Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀρμέβ-βον Κα-
λαβρ. (Καρδ.) ἀρμεύκω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμέγω κατ' ἐπίδρασιν τῶν εἰς -εύω ρ.
Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,271. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀμέλγω, μετὰ ἢ ἄνευ τῆς αἰτιατικῆς τοῦ ὀνόματος
τοῦ ἀμελγομένου ζῴου Αἰγιν. Καλαβρ. (Μπόβ.) Κύπρ.
Πόντ. (Οἶν.): Τώρα ἀρμεύκω, 'ἐν ἔρχομαι (δὲν ἔρχομαι)
Κύπρ. || Παροιμ. Ἡ γελάδα στέκει καὶ τὴν ἀρμεύουν κ' ὕστερα
κλοτσάει καὶ τὸ χύνει (τὸ γάλα δηλ. Ἐπὶ τοῦ ἀπολέσαντος
ὅ,τι ἀντὶ πολλοῦ κόπου ἀπέκτησε) ΙΒενιζέλ. ἐνθ' ἄν. || Ἀσμ.

Ἀσπρη 'σαι σὰν τὰ γάλατα π' ἀρμεύουν τοῖς προβάτες,
βασιλίσσα 'σαι, μάτια μου, σ' ὅλες τοῖς μανρομάτες
Αἰγιν. Συνών. ἀρμέγω 1. 2) Μεταφ. ἐκμεταλλεύομαι
τινα ἀποσπῶν παρ' αὐτοῦ χρήματα ἢ ἄλλο τι. Συνών.
ἀρμέγω 4, τρυγῶ.

ἀρμεχτὰ ἐπίρρ. Πελοπν. (Γέρμ. Καλάβρυτ. Μάν.) κ.ά.
—Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐξ ἀμαρτ. ἐπίθ. ἀρμεχτὸς ἢ καὶ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ
ρ. ἀρμέγω.

Καθ' ὃν τρόπον ἀμέλγει τις, κατὰ τρόπον ἀμέλξεως ἐνθ'
ἄν.: Μαζεύω τοῖς ἐλαῖς ἀρμεχτὰ (διὰ τῶν χειρῶν καὶ οὐχὶ διὰ
ραβδίσματος) Μάν. Πάω τὸ πριόνι ἀρμεχτὰ (ἐπαναφέρω τὸ
πριόνιον ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν ὠρισμένην γραμμὴν
τοῦ κοπτομένου ξύλου, ἐξ ἧς ἀπεμακρύνθη) Καλάβρυτ.

ἀρμεχτάρα ἐπίθ. θηλ. Λεξ. Βλαστ. ἀρμιχτάρα Θεσσ.
(Καλαμπάκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμεχτὸς, δι' ὁ ἰδ. ἀρμεχτὸς 2, καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -άρα, δι' ἣν ἰδ. -αρος.

Αἰξ γαλακτοφόρος ἀκολουθοῦσα τὸ ποιμνιον στείρων
αἰγῶν πρὸς τροφοδότησιν τῶν ποιμένων.

ἀρμεχτειὸ τό, Τήν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμεχτῆς καὶ τῆς καταλ. -ειό.

Ἀμελξῆς (ἢ λ. θὰ ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς τόπον ἀμέλξεως
καὶ κατόπιν μετέστη εἰς τὴν ἀφηρημένην σημ. κατ' ἐπί-
δρασιν τοῦ ρ. ἀρμέγω): Ἡρθε ἀπὸ τὸ ἀρμεχτειό. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. ἀρμεγξῆ.

***ἀρμεχτερὸ** τό, ἀλμεχτερὸ Πόντ. (Ζησιν. Ὁφ. Σα-
ράχ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμεχτήρι. Ὁ μετασχηματισμὸς κατ'
ἀναλογ. τῶν ληγόντων εἰς -ερὸ ὀργάνου δηλωτικῶν
καθὼς ἀδραχτερό, ἀλατερό κττ..

Δοχεῖον εἰς τὸ ὅποῖον ἀμέλγουν: Ἐπαρε τ' ἀλμεχτερὸ
τῶν αἰγῶν ἀλμέξω τὰ ζῆ (πᾶρε τὸ ἀλ. καὶ πῆγαινε ἀμέλξε
τὰ ζῶα) Ὁφ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμεγάρει.

***ἀρμεχτηρῆ** ἢ, ἀλμεχτηρεά Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμεχτήρι, παρ' ὃ καὶ ἀλμεχτέρ',
καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ῆ.

Ποσότης γάλακτος ὅσην χωρεῖ τὸ σκεῦος, εἰς τὸ ὅποῖον
ἀμέλγουν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμεξῆ.

ἀρμεχτήρι τό, ἀμάρτ. ἀλμεχτέριν Πόντ. (Κερασ.)
ἀλμεχτήρ' Καππ. (Ἀνακ. Σίλατ. Φερτ.) ἀλμεχτέρ' Πόντ.
(Ἀμισ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀλμεχτῆρι Καππ.
(Τελμ.) ἀλμεχτῆρ' Καππ. (Ἀραβάν.) ἀλμεφτέριν Πόντ.

